"Валяється тіло
солдатськеє біле
на чужій стороні".
Народна пісня часів імперіалістичної війни

Над чорним полем,
над шляхом битим
кривавилось сонце,
як око з орбіти.
Праворуч – пустеля,
ліворуч – пустеля.
Праворуч —
ліворуч —
зґвалтовані села.
І скрізь,
де набої
пісок подовбали, —
шкірились трупи
до неба
зубами...
...Безногий, безносий
підвівсь нарочито —
чи всі в нього кості,
прохав полічити:
– Чи всі в мене кості?
Де мої кості?
Як я поїду
до милої в гості? —
А другий на руку
кишки мотав.
– Не клюйте ви, круки,
мого живота!.. —

Третій веселий,
наче на балі, —
хрести і медалі
на ребрах.
гойдались:
– В боях я був перший,
служив я не здря
за велич імперії,
за віру
й царя!
– Я випив балончик
газу метану
за гвардію царську,
за чин капітана…
…Окремо лежала
чиясь голова —
і шелестом жалю
її слова:
– Ой брате мій, брате,
де Київ,
де Краків?
Вже ворон давно
над очима прокрякав.
– Ой брате мій, брате,
чи жде мене мати?
– Чи жде мене мати
і батько-отець,
і та, що збиралась
піти під вінець?..
– Давно вже, – сказав я,
в могилі їй спиться…
змочила сльозами
снопи
пшениці…
Щосвята до церкви

ходила
молитись,
аж поки отець
повернувсь на милицях…
…Тут знявся одразу
стукіт
і тупіт.
Підходять всі вряд
земляки
з Конотопу:
– А як наші жони
і дітки малі?
– Чи довго лежать нам
в сирій землі?
– Нас порохом вітер
угроблює
вглиб…
Гей, хто ж нам одвітить —
за що полягли?!